บทที่ ๑

งานเลี้ยงที่ไม่คาดฝัน

ในโพรงใต้ดินแห่งหนึ่งมีฮอบบิทอาศัยอยู่คนหนึ่ง โพรงนั้นไม่ใช่โพรงสกปรก เปียกแฉะ เต็มไปด้วยเศษตัวหนอนและกลิ่นตืด ๆ และก็ไม่ใช่โพรงที่แห้งผากว่างเปล่า มีแต่ทราย ไม่มีอะไรให้นั่งลงหรือรับประทาน โพรงนี้เป็นโพรงฮอบบิท และนั่นก็หมายถึงว่าต้องเป็นโพรงที่น่าอยู่ทีเดียว

ประตูโพรงเป็นทรงกลมเหมือนช่องหน้าต่างในเรือ ทาสีเขียว มีลูกบิดทำด้วยทองเหลืองสีเหลืองสุกใสอยู่ตรงกลางประตูเป๊ะทีเดียว เปิดประตูเข้าไปก็จะถึงห้องโถงรูปยาว ๆ เหมือนอุโมงค์ เป็นอุโมงค์ที่แสนสบาย ไม่มีควัน ผนังสองข้างมีไม้ประดับ พื้นปูทั้งกระเบื้องทั้งพรม มีเก้าอี้นั่งขัดมันเงางามและตะขอจำนวนมากติดไว้ข้างฝาสำหรับแขวนหมวกและเสื้อคลุม -- ฮอบบิทชอบให้มีแขกเหรื่อมาเยี่ยมเยียน อุโมงค์แห่งนี้ลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ลึกเข้าไปพอใช้ ถึงจะไม่เชิงตรงเข้าไปในไหล่เขาเสียทีเดียว -- ใคร ๆ ที่อยู่รอบ ๆ นี้ห่างออกไปเป็นไมล์ ๆ มักเรียกภูเขาลูกนี้ว่าเนินเขาฮิลล์ -- มีประตูกลม ๆ อย่างนี้หลายบานทีเดียวที่มาโผล่ขึ้นรอบ ๆ ไหล่เขาลูกนี้ ตรงด้านนี้บ้างด้านโน้นบ้าง ฮอบบิทไม่มีวันเดินขึ้นบันไดไปชั้นบน เพราะฉะนั้นห้องนอน ห้องน้ำ ห้องเก็บของ ห้องเตรียม

อาหาร (มีมากมายหลายห้องทีเดียว) ตู้ใส่เสื้อผ้า (เขาใช้ห้องทั้งห้องหลาย ๆ ห้องสำหรับเก็บเสื้อผ้า) ห้องครัว ห้องอาหาร ทุกห้องก็เลยมารวมอยู่บนชั้นเดียวกัน อันที่จริงก็คือตรงทางเดินเดียวกันนั่นเอง ห้องที่ดีที่สุดจะอยู่ทางซ้าย (ขาเข้า) เพราะห้องเหล่านี้เท่านั้นที่จะมีหน้าต่างได้ เป็นหน้าต่างกลม ๆ ฝังลึกเข้าไปในภูเขา มองออกไปเห็นสวนและทุ่งหญ้าที่อยู่ไกลออกไป ซึ่งค่อย ๆ ลาดลงไปจนจรดแม่น้ำ

ฮอบบิทคนนี้อยู่ในฐานะมีอันจะกิน เขาชื่อแบ๊กกิ้นส์ ตระกูลแบ๊กกิ้นส์นี้มาอยู่ในละแวกย่านเนินเขาฮิลล์นมนานจนจำไม่ได้ และใคร ๆ ก็ยกย่องนับถือไม่ใช่เพราะเห็นว่าครอบครัวนี้ส่วนมากแล้วร่ำรวย แต่เพราะพวกนี้ไม่เคยมีการผจญภัยใด ๆ หรือทำอะไรนอกรีตนอกรอย คุณอาจบอกได้เลยว่า ถ้าถามคำถามอย่างนี้ ๆ แล้วพวกแบ๊กกิ้นส์จะตอบว่าอย่างไรโดยไม่ต้องพะวงไปตั้งคำถามพวกนั้นจริง ๆ ต่อไปนี้เป็นเรื่องของพวกตระกูลแบ๊กกิ้นส์คนหนึ่งที่ออกไปผจญภัยและได้ทำและพูดสิ่งที่ไม่คาดฝันขึ้น เพื่อนบ้านอาจคลายความนับถือเขาลงไป แต่แบ๊กกิ้นส์คนนั้นก็ได้อะไรขึ้นมา -- คุณผู้อ่านดูเอาเองก็แล้วกันนะครับ ว่าในตอนจบเขาได้อะไรขึ้นมาบ้าง

แม่ของพระเอกฮอบบิทของเรา -- เอ ฮอบบิทนี่มันตัวอะไรกันนะ ผมว่าตกมาถึงสมัยนี้ เราคงต้องพยายามหาคำมาอธิบายลักษณะของฮอบบิทกันแล้ว เพราะเดี๋ยวนี้ฮอบบิทชักจะหายาก แล้วก็มักขี้เหนียมอาย ไม่กล้าสู้หน้าพวกคนตัวโต อันเป็นคำที่ฮอบบิทใช้เรียกพวกเรา พวกฮอบบิทนี่ก็คือคนตัวเล็ก ๆ สูงสักครึ่งตัวเรา และเล็กกว่าคนแคระจำพวกมีเครายาว ฮอบบิทไม่มีเครา ไม่มีเวทมนตร์คาถาวิเศษใด ๆ นอกจากอำนาจธรรมดา ๆ อย่างหนึ่งที่ช่วยให้หายตัวไปได้อย่างเงียบกริบและรวดเร็ว เวลาคนตัวโต ๆ อย่างคุณหรือผมเกิดบุ่มบ่ามเข้าไปใกล้ ๆ ทำเสียงดังอย่างกับช้าง พวกฮอบบิทก็สามารถได้ยินทั้งที่อยู่ห่างออกไปตั้งไกล พวกนี้มักพุงโต แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าสีสด (ส่วนใหญ่มักเป็นสีเขียวกับเหลือง) ไม่สวมรองเท้า เพราะส้นเท้าของพวกเขาเป็นหนังอยู่แล้วตามธรรมชาติและมีขนสีน้ำตาลหนาอุ่นสบายเหมือนผมบนศีรษะ (ซึ่งหยิกเป็นหลอด ๆ) มีนิ้วยาวสีน้ำตาลบ่งบอกถึงความฉลาด หน้าตาใจดีและหัวเราะเสียงดังท่าทางเต็มไปด้วยความสุข (เฉพาะอย่างยิ่งหลังจากกินอาหารมื้อเย็นเสร็จใหม่ ๆ พวกเขาจะกินอาหารมื้อเย็นวันละสองครั้งถ้าหาได้) เอาละ ก็เป็นอันว่าคุณรู้เรื่องฮอบบิทมากพอที่จะฟังต่อไปได้ละนะครับ ก็อย่างที่ผมบอกแล้วนั่นแหละ แม่ของนายบิลโบ แบ๊กกิ้นส์ฮอบบิทคนที่ผมกำลังพูดถึงนี่ -- คือแม่เบลลาดอนนา ตุ๊ก ที่แสนจะขึ้นชื่อลือชา เจ้าหล่อนเป็นลูกสาวคนหนึ่งในบรรดาลูกสาวสามใบเถาที่มีชื่อโด่งดังของอีตาตุ๊กแก่หัวหน้าฮอบบิท

ที่อยู่เลยวอเตอร์ แม่น้ำสายเล็กๆที่ไหลอยู่ตรงเชิงเขาฮิลล์ มีเรื่องเล่ากัน (ในตระกูลอื่นๆ) ว่า ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว บรรพบุรุษคนหนึ่งของอีตาตุ๊กนี่คงไปได้เมียเป็นนางฟ้า นี่ก็เป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้ แต่ถึงอย่างไรพวกครอบครัวตุ๊กก็ชอบมีอะไรที่ไม่ค่อยเหมือนฮอบบิทนัก บางครั้งบางคราวคนใดคนหนึ่งในครอบครัวนี้ก็ออกไปหาเรื่องผจญภัยเล่นเสียที แล้วก็มักหายไปเงียบๆ พวกพี่น้องก็จะไม่พูดถึงเลย แต่ความจริงมีอยู่ว่า พวกตระกูลตุ๊กไม่ได้เป็นที่นับหน้าถือตาของชาวฮอบบิทเท่ากับตระกูลแบ๊กกิ้นส์ ถึงแม้จะมีเงินมากกว่าอย่างไม่ต้องสงสัยก็ตาม

เบลลาดอนนา ตุ๊ก เองนั้น เมื่อมาแต่งงานกลายเป็นนางบังโก แบ๊กกิ้นส์ ก็เลยไม่มีโอกาสได้ออกไปผจญภัยให้ชีวิตตื่นเต้นได้ พ่อของบิลโบชื่อบังโก ลงทุนลงแรงสร้างโพรงฮอบบิทที่หรูหราฟุ่มเฟือยให้หล่อนอยู่ (และเงินส่วนหนึ่งที่ใช้สร้างก็เป็นเงินของหล่อนเอง) เป็นโพรงหรูที่สุดเท่าที่จะหาได้ ไม่ว่าใต้ภูเขาฮิลล์หรือเหนือภูเขาฮิลล์หรือว่าเลยแม่น้ำวอเตอร์ออกไป และทั้งสองก็อาศัยอยู่ ณ ที่นั้นจวบจนสิ้นชีวิต เพราะฉะนั้นก็เป็นไปได้ว่า บิลโบลูกชายคนเดียวของหล่อนถึงจะหน้าตาท่าทางถอดพ่อออกมาอย่างกับแกะ ก็ยังมีอะไรแปลกๆพิลึกๆซึ่งก็คงมาจากทางสายเลือดพวกตุ๊กนั่นเอง และก็รอวันที่จะโผล่ออกมาให้เห็นไม่วันใดก็วันหนึ่ง แต่โอกาสนั้นยังมาไม่ถึง จนกระทั่งบิลโบเติบโตขึ้น อายุได้ประมาณสักห้าสิบปีหรือราวๆนั้น และยังอยู่ในโพรงฮอบบิทอันงดงามที่พ่อของเขาเป็นผู้สร้างไว้ ซึ่งผมก็ได้เล่าไว้แล้วนะครับ และเขาก็อยู่มาจนกระทั่งย้ายไปไหนไม่ได้ ต้องลงหลักปักฐานอยู่ที่นั่น

น่าแปลกที่เช้าวันหนึ่งนานมาแล้วเมื่อสมัยที่โลกยังเงียบอยู่ เสียงดังหนวกหูต่างๆยังน้อยกว่านี้ และทิวทัศน์ก็เขียวชอุ่มกว่านี้ ในสมัยที่ยังมีฮอบบิทอยู่เป็นจำนวนมากมายกว่านี้ และแต่ละคนมั่งคั่งร่ำรวยกว่านี้ บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ รับประทานอาหารเช้าเสร็จก็ยืนพิงประตูบ้าน สูบกล้องทำด้วยไม้อันยาวใหญ่ห้อยลงมาจนเกือบถึงนิ้วเท้าที่มีขนขึ้นคลุมเต็มไปหมด (เขาแปรงขนตรงนั้นไว้เสียเรียบแปล้) -- แกนดัล์ฟก็เดินผ่านมา แกนดัล์ฟ! ถ้าคุณเคยได้ยินแต่เพียงเศษหนึ่งส่วนสี่ของที่ผมได้ยินมาเรื่องนายคนนี้ ทั้งๆเท่าที่ผมได้ยินมาก็น้อยแสนน้อยเต็มทีละก็ คุณจะต้องเตรียมพร้อมที่จะได้ยินได้ฟังเรื่องที่แสนจะแปลกประหลาดพิสดารเหลือประมาณ ไม่ว่านายคนนี้ย่างกรายไปทางไหนจะต้องมีเรื่องราวมีการผจญภัยอะไรต่ออะไรที่พิลึกกึกกือเกิดขึ้นให้ได้ยินได้ฟังกันอยู่เสมอ นายคนนี้ไม่เคยมาทางแถบเชิงเขานี้ตั้งนานนมกาเลมาแล้ว ตั้งแต่นายตุ๊กแก่เพื่อนยากของเขาตายไป และพวกฮอบบิทด้วยกันเองก็แทบจะลืมไปแล้วว่าหน้าตาเขา

เป็นอย่างไร เขาหายไปจากแถบเนินเขาฮิลล์และข้ามแม่น้ำวอเตอร์ไปด้วยธุระส่วนตัวของเขาเอง นับตั้งแต่สมัยที่พวกฮอบบิทรุ่นนี้ยังเป็นเด็กๆอยู่

เท่าที่บิลโบได้เห็นตอนเช้าวันนั้นก็คือ ตาแก่ๆคนหนึ่งถือไม้เท้า สวมหมวกทรงสูงยอดแหลมสีน้ำเงิน เสื้อคลุมตัวยาวสีเทา มีผ้าพันคอสีเงินพันอยู่ใต้เคราขาวสีขาวห้อยลงมาเลยเอวลงไป และสวมรองเท้าบู๊ตสีดำคู่มหึมา

"สวัสดี!" บิลโบทัก และเขาก็หมายความตามนั้นจริงๆ ดวงอาทิตย์ส่องแสง หญ้ามีสีเขียวสด แต่แกนดัล์ฟเขม้นมองเขาลอดคิ้วดกหนาเป็นปื้นยาวกว่าปีกหมวกของเขาออกมา

"เจ้าหมายความว่าอย่างไรกันหือ" เขาว่า "อยากให้ข้ามีความสวัสดีหรือหมายความว่าเช้านี้มันแจ่มใสดี ไม่ว่าข้าจะชอบหรือไม่ก็ตาม หรือว่าตัวเจ้าเองเช้านี้สุขสวัสดีหรือว่าเช้านี้เราต้องทำตัวให้สวัสดีมีชัย"

"ทั้งหมดทุกอย่างนั่นแหละ" บิลโบบอก "และยังเป็นเช้าที่อากาศดีสำหรับออกมาสูบกล้องนอกบ้านอีกด้วย ถ้าท่านมีกล้องติดตัวมาด้วย ก็มานั่งลงสูบด้วยกันตรงนี้สิเอายาสูบของฉันก็ได้! ไม่ต้องรีบร้อนอะไรนี่ เรามีเวลาอีกทั้งวันทีเดียว!" ว่าแล้วบิลโบก็นั่งลงที่เก้าอี้ข้างประตู ไขว่ห้างและพ่นควันสีเทาเป็นวงได้รูปงดงามขึ้นไปในอากาศโดยไม่กระจายออกไป ซ้ำยังลอยอ้อยอิ่งข้ามภูเขาไปเสียอีก

"สวยดี!" แกนดัล์ฟออกอุทาน "แต่ข้าไม่มีเวลาจะมานั่งพ่นควันให้เป็นวงเล่นในเช้าวันนี้ ข้ากำลังมองหาใครที่จะมาร่วมการผจญภัยที่ข้าจะจัดขึ้น และก็ช่างหายากเย็นเสียจริง"

"ใช่ ถ้ามาหาแถวนี้ ฉันก็ว่ายังงั้นแหละ! พวกเราเป็นพวกรักสงบ ไม่ชอบการผจญภัย โอย ไม่เห็นจะน่าสนุกสนานตรงไหนเลย! ทำให้ต้องกินข้าวล่าช้าออกไปอีก! นึกไม่ออกเลยว่าทำไมบางคนถึงชอบกันนัก" นายแบ๊กกิ้นส์ของเราว่า เอานิ้วหัวแม่มือข้างหนึ่งลอดเข้าไปในสายดึงกางเกง แล้วพ่นควันเป็นวงโตกว่าเดิมอีก เขาล้วงเอาจดหมายที่ได้รับเช้าวันนั้นออกมาอ่าน ทำเป็นไม่สนใจชายชราผู้นั้นอีกต่อไป บิลโบตัดสินใจแล้วว่าตาแก่คนนี้ไม่ใช่คนประเภทเดียวกับเขา และก็เลยอยากไปเสียให้พ้นๆ แต่ตาแก่นั่นไม่ยักขยับเขยื้อน เอาแต่ยืนพิงไม้เท้า พลางจ้องมองดูบิลโบโดยไม่ว่าอะไรจนกระทั่งบิลโบชักอึดอัดและนึกฉุนหน่อยๆ

"สวัสดีนะ!" เขาพูดขึ้นในที่สุด "ที่นี่เราไม่ต้องการการผจญภัยใดๆ! ลองไปถามดูแถวข้ามภูเขาหรือเลยแม่น้ำนั่นไปดีกว่า" พูดอย่างนี้ก็หมายความว่าเขาตัดบทให้การ

สนทนาสิ้นสุดลงเสียที

"ชอบพูดคำว่า *สวัสดี* เสียจริง" แกนดัล์ฟว่า "คราวนี้ก็คงหมายความว่าอยากให้ข้าไปเสียทีสินะ และถ้าข้าไม่ขยับเขยื้อน ความสวัสดีก็คงจะยังมีขึ้นไม่ได้งั้นสิ"

"เปล่า เปล่า ไม่ใช่ยังงั้นหรอก! แต่ เอ ฉันไม่คิดว่าฉันเคยทราบชื่อท่านมาก่อนหรอกนะ"

"รู้จักสิ รู้จักสิ พ่อคุณ! -- ข้าเองก็รู้จักชื่อเจ้าดี นายบิลโบ แบ๊กกิ้นส์ เจ้าเองก็รู้จักชื่อข้าเหมือนกัน แม้จะจำไม่ได้ว่าข้านี่แหละที่ชื่อนั้นละ ข้าคือแกนดัล์ฟ และแกนดัล์ฟก็หมายถึงตัวข้า! ไม่คาดฝันเลยว่าข้าจะมีชีวิตอยู่จนได้มีโอกาสสวัสดีกับลูกชายของเบลลาดอนนา ตุ๊ก อย่างกับว่าข้าต้องเที่ยวเร่ขายกระดุมติดเสื้อตามบ้านเชียวนะ!"

"แกนดัล์ฟ แกนดัล์ฟ! ตายละ! ท่านใช่ไหมที่เป็นคนเอากระดุมเพชรคู่หนึ่งมาให้พ่อตุ๊กแก่ แล้วกระดุมมันจะติดอยู่นั่น ไม่ยอมหลุดจากกันจนกว่าจะออกปากสั่ง ท่านใช่ไหมที่ชอบเล่าเรื่องพิลึกกึกกือตามงานเลี้ยง มีทั้งเรื่องมังกร เรื่องออร์ค เรื่องยักษ์ เรื่องเจ้าหญิงที่มีพระเอกมาช่วย และเรื่องลูกชายหญิงม่ายที่มาได้โชคลาภเข้าอย่างไม่คาดฝัน ท่านใช่ไหมที่เป็นคนทำดอกไม้ไฟได้วิเศษงดงามเหลือเกิน ฉันจำได้ทั้งนั้น! พ่อตุ๊กแก่ของฉันเคยเอาดอกไม้ไฟพวกนั้นมาจุดในวันก่อนวันกลางฤดูร้อน วิเศษจัง! มันขึ้นไปบานอยู่บนฟ้าอย่างกับดอกบัว ดอกลิ้นมังกร หรือดอกลาเบอร์นัม แล้วก็ลอยอ้อยอิ่งอยู่ในแสงอาทิตย์ยามโพล้เพล้ตลอดทั้งเย็นเลย!" คุณผู้อ่านคงสังเกตแล้วนะครับว่านายแบ๊กกิ้นส์คนนี้พูดจาไม่ได้สละสลวยคล้องจองอย่างที่เขาคิดเลย และอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาเป็นคนชอบดอกไม้ "ตายจริง!" เขาออกอุทานต่อไป "คงไม่ใช่แกนดัล์ฟคนที่รับผิดชอบในการที่เด็กหนุ่มเด็กสาวชาวเราหลายคนออกไปผจญภัยบ้าๆ บอๆ อะไรไม่รู้ แล้วก็เลยหายสาบสูญไป ไม่มีใครได้ข่าวคราวหรอกนะ ไปผจญภัยพิลึกพิลั่นต่างๆ นานา ไม่ว่าจะปีนต้นไม้ไปหาเอลฟ์ตัวเล็กๆ -- หรือลงเรือเพื่อไปหาฝั่งอีกฝั่งหนึ่ง! จริงๆ ด้วย ชีวิตเมื่อก่อนนี้มันเคยน่าสน -- เอ้อ ฉันหมายความว่าสมัยก่อนท่านเคยทำให้อะไรต่ออะไรมันปั่นป่วนรวนเรมามากแล้ว ขอโทษเถอะ แต่ฉันไม่ทราบจริงๆ ว่าท่านยังไม่เลิกทำอย่างนั้นอยู่อีก"

"ก็จะให้ข้าไปอยู่ที่ไหนล่ะ" พ่อมดชราว่า "อย่างไรก็ตามเถอะ ข้ายินดีมากที่เจ้ายังจำเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับข้าได้ดีอยู่ เจ้าจำเรื่องดอกไม้ไฟได้ดี ซ้ำยังพูดอย่างมีความหวังอะไรอยู่บ้างเหมือนกัน เอาเถอะ เพื่อเห็นแก่พ่อตุ๊กแก่ตาของเจ้าและแม่เบลลาดอนนาที่น่าสงสาร ข้าจะให้ตามที่เจ้าขอ"

"ขอโทษ ฉันยังไม่ทันได้เอ่ยปากขออะไรท่านสักหน่อย!"

"ขอสิ! เจ้าขอมาสองครั้งแล้ว ก็ขอโทษไงล่ะ เอาละ ข้ายกโทษให้เจ้า อันที่จริงข้าจะถึงกับส่งเจ้าออกไปร่วมผจญภัยคราวนี้เชียวนะ เป็นเรื่องสนุกสำหรับข้า และเป็นเรื่องดีสำหรับเจ้า--และจะได้ประโยชน์ด้วย ท่าทางจะเป็นอย่างนั้นจริงๆถ้าเจ้าทำได้"

"เสียใจ! ฉันไม่อยากออกไปผจญภัยเรื่องอะไรทั้งนั้น ขอบคุณ ไม่ใช่วันนี้ละสวัสดี! แต่โปรดแวะมากินน้ำชากับฉันบ้าง--เมื่อไรก็ได้ แล้วแต่ท่าน! ทำไมไม่มาพรุ่งนี้เล่า มาพรุ่งนี้สิ! ลาละ!" ว่าแล้วฮอบบิทบิลโบก็หันกลับเข้าประตูกลมๆสีเขียวไป พลางปิดประตูเสียอย่างรวดเร็ว โดยพยายามไม่ให้ดูหยาบคายเกินไป ถึงอย่างไรพวกพ่อมดก็คือพ่อมดอยู่นั่นเองน่ะแหละ

"ทำไมเราจึงต้องไปชวนแกมากินน้ำชาด้วยนะ!" เขาพึมพำกับตัวเองขณะเดินเข้าไปในห้องเตรียมอาหาร เขาเพิ่งกินอาหารเช้าเสร็จมาหยกๆ แต่ก็คิดว่าถ้าได้ขนมสักชิ้นสองชิ้น หรือดื่มอะไรสักถ้วย ก็จะเป็นการดีหลังจากที่ต้องตระหนกตกใจมาแล้วอย่างนี้

ระหว่างนั้นแกนดัล์ฟก็ยังยืนอยู่หน้าประตูนั่นเอง พลางหัวเราะเบาๆอย่างยืดยาวสักครู่ก็ก้าวขึ้นมา เอาปลายแหลมของไม้เท้าขีดเครื่องหมายพิลึกๆไว้ที่หน้าประตูหน้าบ้านซึ่งทาสีเขียวสวย แล้วก็เดินจากไป พร้อมๆกับที่บิลโบกินขนมชิ้นที่สองหมด และเริ่มครุ่นคิดดีใจว่าตัวเขาได้หลีกหนีการจะต้องออกไปผจญภัยมาพ้นแล้ว

วันรุ่งขึ้นบิลโบลืมแกนดัล์ฟเสียสนิท ความจำเขาไม่ค่อยดีนัก นอกเสียจากจะคอยจดเอาไว้บนแผ่นจดเวลานัดหมาย เป็นต้นว่า *กินน้ำชากับแกนดัล์ฟวันพุธ* เมื่อวานนี้เขาวุ่นเสียจนลืมจดเอาไว้

ก่อนเวลาน้ำชานิดหนึ่งมีเสียงกระดิ่งหน้าประตูดังสนั่น ทันใดนั้นเขาก็นึกออก! เขารีบวิ่งไปเอากาน้ำตั้งไฟ หยิบถ้วยกับจานรองอีกชุดออกมา เพิ่มขนมเข้าไปอีกชิ้นหรือสองชิ้น แล้วรีบวิ่งไปที่ประตู

"ขอโทษที่ปล่อยให้ท่านต้องรอ!" เขานึกเตรียมคำพูดประโยคนี้ไว้เรียบร้อยแล้วก็พอดีเห็นว่าอันที่จริงไม่ใช่แกนดัล์ฟหรอก เป็นคนแคระคนหนึ่ง มีเคราสีฟ้าเหน็บไว้ใต้เข็มขัดสีทองที่พุง ดวงตาที่อยู่ใต้ฮู้ดคลุมศีรษะสีเขียวเข้มเป็นประกายแจ่มใส พอประตูเปิด เขาก็ดันประตูพรวดเข้ามา ราวกับว่าเจ้าของบ้านรอเขาอยู่แล้วอย่างนั้น

เขาแขวนเสื้อซึ่งมีหมวกคลุมศีรษะไว้ที่ที่แขวนเสื้ออันใกล้สุด และร้องพร้อมกับโค้งคำนับอย่างต่ำเกือบติดพื้นว่า "ดวาลินขอรับใช้ท่าน!"

"บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ ก็เช่นกัน!" ฮอบบิทบิลโบว่า ประหลาดใจจนเกินกว่าจะนึกถามคำถามใดๆขึ้นมาในตอนนั้น หลังจากเงียบไปสักครู่จนน่าอึดอัดใจแล้ว บิลโบก็เสริมว่า "ฉันกำลังจะดื่มน้ำชาอยู่พอดี มาดื่มกับฉันเถิด" เป็นคำเชื้อเชิญที่ค่อนข้างจะแข็งๆอยู่สักหน่อย แต่เขาก็หมายความตามนั้นจริงๆ และถ้าเป็นคุณผู้อ่าน คุณจะทำอย่างไร ถ้าจู่ๆก็มีคนแคระที่ไม่ได้เชื้อเชิญเลยเดินเข้ามาแขวนเสื้อในห้องคุณโดยไม่อธิบายอะไรแม้แต่คำเดียว

ทั้งคู่นั่งลงที่โต๊ะได้ไม่นาน อันที่จริงยังไม่ทันได้กินขนมชิ้นที่สามด้วยซ้ำไป ก็พอดีมีเสียงกระดิ่งประตูดังยิ่งกว่าคราวก่อน

"ขอโทษครับ!" ฮอบบิทบิลโบว่า พลางเดินไปที่ประตู

"แหม ในที่สุดก็มาถึงที่นี่จนได้นะครับ!" นี่คือคำพูดที่เตรียมเอาไว้จะบอกแกนดัล์ฟคราวนี้ แต่ไม่ยักใช่แกนดัล์ฟ กลับมีคนแคระท่าทางแก่งั่กคนหนึ่งยืนอยู่ที่บันไดเคราเป็นสีขาว สวมหมวกฮู้ดสีแดงเข้ม คนแคระคนนี้ก็เช่นกัน รีบกระโดดเข้ามาข้างในทันทีที่ประตูเปิดราวกับว่าได้รับเชื้อเชิญให้มา

"เห็นแล้วละว่าเขาเริ่มมากันแล้ว" คนแคระรายใหม่ว่าเมื่อเหลือบไปเห็นฮู้ดสีเขียวของดวาลินแขวนอยู่ เขาแขวนสีแดงของเขาไว้คู่กัน แล้วก็ร้องว่า "บาลินขอรับใช้ท่าน!" พลางเอามือแตะหน้าอก

"ขอบคุณ!" บิลโบว่าพลางถอนใจ อันที่จริงมันไม่ใช่คำทักทายที่ถูกต้องนัก แต่คำพูดที่ว่า *เขาเริ่มมากันแล้ว* ทำเอาเขางงไปหมด เขาชอบให้มีคนมาเยี่ยม แต่ชอบที่จะได้ทราบล่วงหน้าก่อนที่แขกจะมา และก็ชอบที่จะเป็นผู้เชื้อเชิญแขกเหล่านั้นเอง เขาคิดว่าขนมอาจไม่พอ และเขาเอง--ในฐานะเจ้าภาพ เขารู้หน้าที่ตัวเองดี แต่ก็ต้องปลอบใจทั้งๆที่รู้สึกไม่ดีเลยว่า--ไม่พอก็อย่าพอสิเอ้า

"เข้ามาข้างในสิครับ มาดื่มน้ำชากัน!" ในที่สุดเขาก็พูดออกมาได้หลังจากถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้ว

"เบียร์สักนิดจะดีกว่าสำหรับข้า ถ้าท่านไม่ว่าอะไร" บาลินคนเคราขาวว่า "แต่มีขนมด้วยก็ไม่เลว ขนมที่มีผลไม้แห้งปนอยู่ด้วยน่ะ--ถ้าท่านพอมีอยู่บ้าง"

"มีเยอะแยะเชียว!" บิลโบเผลอตอบออกมาอย่างที่ตัวเองก็ต้องประหลาดใจ พร้อมกับรีบกระวีกระวาดไปที่ห้องเก็บของ เอาเบียร์เติมเสียเต็มเหยือก แล้วยังตรงไปที่ห้องเตรียมอาหาร หยิบเอาเค้กกลมๆชิ้นงามมาสองชิ้น อันเป็นเค้กที่เขาเพิ่งทำเมื่อบ่ายวันนั้นเองสำหรับเอาไว้กินหลังอาหารค่ำ

เมื่อเขากลับเข้ามา บาลินกับดวาลินกำลังนั่งคุยกันจ้ออยู่ที่โต๊ะอย่างกับเป็นเพื่อนเก่าแก่รู้จักกันมานาน (อันที่จริงสองคนนี้เป็นพี่น้องกัน) บิลโบเอาเบียร์กับเค้กวางลงตรงหน้า ก็พอดีกระดิ่งประตูบ้านดังก้องขึ้นอีก แล้วก็ดังซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

"คราวนี้ต้องเป็นแกนดัล์ฟแน่ๆ" เขาคิดขณะวิ่งหอบแฮกๆไปตามทางเดินในบ้าน แต่ไม่ใช่อีกนั่นแหละ เป็นคนแคระมาใหม่อีกสองคน ทั้งคู่สวมหมวกคลุมศีรษะสีฟ้า เข็มขัดสีเงิน และเคราสีเหลือง แต่ละคนถือถุงเครื่องมือกับพลั่วหนึ่งอัน ทันทีที่ประตูเปิด สองคนนี้ก็กระโดดเข้ามา--บิลโบแทบไม่ประหลาดใจเลยทีเดียว

"ฉันจะช่วยอะไรท่านได้บ้าง ท่านคนแคระ" เขาพูดขึ้น

"คิลีขอรับใช้ท่าน!" คนแคระคนหนึ่งร้องขึ้น อีกคนหนึ่งรีบเสริมว่า "และฟิลีด้วย!" แล้วต่างก็รีบถอดฮู้ดสีฟ้าที่คลุมอยู่และโค้งกายลงคำนับ

"ขอรับใช้ทั้งท่านและครอบครัวของท่าน!" บิลโบตอบ นึกถึงมารยาทผู้ดีขึ้นมาได้ทันการณ์

"ดวาลินกับบาลินมากันแล้ว ข้าเห็น" คิลีพูด "งั้นเราไปร่วมวงกับเขาดีกว่า!"

"ร่วมวง!" แบ๊กกิ้นส์คิด "ไม่ชอบใจเจ้าคำนี้เลยเชียว เห็นจะต้องลงนั่งรวบรวมสติกำลังเสียสักครู่ท่าจะดี และดื่มอะไรสักหน่อย" เขาเพิ่งจะลงมือจิบน้ำเข้าไปอึกเดียวตรงมุมห้อง โดยมีคนแคระทั้งสี่นั่งอยู่รอบโต๊ะและคุยกันเรื่องเหมืองแร่ เรื่องทองคำ และความยุ่งยากที่เกิดกับพวกออร์ค เรื่องมังกร แล้วยังมีเรื่องอะไรอื่นๆจิปาถะที่เขาไม่เข้าใจและไม่อยากเข้าใจ เพราะฟังดูโลดโผนเต็มไปด้วยการผจญภัยเกินไป--ทันใดนั้นเองก็มีเสียง *ดิ๋ง-ด่อง-กิ๋ง-ก่อง* กระดิ่งหน้าบ้านดังอีกแล้ว ราวกับว่ามีฮอบบิทเด็กๆซนๆมาพยายามดึงกระดิ่งหน้าประตูเล่นอย่างนั้นแหละ

"มีใครอยู่ที่ประตูแน่ะ!" เขาพูดขึ้น กะพริบตาถี่ๆ

"สักสี่คนได้กระมัง ได้ยินเสียงก็พอจะบอกได้แล้ว" ฟิลีว่า "นอกจากนั้นเรายังเห็นพวกนี้เดินตามหลังเรามาแต่ไกลอีกด้วย"

ฮอบบิทบิลโบที่น่าสงสารทรุดตัวลงนั่งแปะที่ห้องโถงนั่นเอง พลางเอามือกุมขมับ สงสัยจริงว่าเกิดอะไรขึ้น และจะเกิดอะไรขึ้น และพวกนี้จะอยู่กินอาหารเย็นต่อหรือเปล่า ทันใดนั้นกระดิ่งหน้าบ้านก็ดังขึ้นอีก คราวนี้ดังกว่าเก่า และบิลโบก็ต้องรีบวิ่งไปที่ประตู ไม่ใช่สี่คน ห้าคนต่างหาก ระหว่างที่บิลโบมัวยืนคิดกลุ้มใจอยู่ที่ห้องโถงนั้น มีคนแคระอีกคนเดินมาร่วมด้วย เพียงแต่เขาจับลูกบิดประตูเปิดประตูออกเท่านั้น พวกนี้ก็กระโดดผลุงเข้ามาข้างในกันหมดแล้วโค้งตัวลงต่ำและพูดคำว่า "ขอรับใช้ท่าน" กันทีละคน

ชื่อของคนแคระกลุ่มนี้คือโดรี, โนรี, โอรี, โออิน และโกลอิน และในไม่ช้าก็มีหมวกคลุมศีรษะสีม่วงสองใบ สีเทาหนึ่งใบ สีน้ำตาลหนึ่งใบ และสีขาวอีกหนึ่งใบห้อยอยู่ที่ตะขอ แล้วพวกนี้ก็เดินดาหน้าเข้ามารวมกลุ่มกับคนอื่น เอามือที่มีฝ่ามือกว้างสอดเข้าไว้ในเข็มขัดสีทองบ้างสีเงินบ้าง ดูเป็นผู้คนกลุ่มใหญ่ทีเดียวละ บางคนขอเหล้าเอลมาดื่ม บางคนขอเหล้าพอร์ต มีอยู่คนหนึ่งขอกาแฟ และทุกคนต่างขอเค้ก ฮอบบิทเลยต้องวุ่นวายอยู่พักใหญ่

กาแฟเหยือกเบ้อเริ่มถูกเอามาตั้งไว้ที่เตาผิงแล้ว เค้กก็หมดไปแล้ว และบรรดาคนแคระต่างลงมือกินสโคนทาเนย ก็พอดี -- มีเสียงเคาะดังขึ้นอีก คราวนี้ไม่ใช่เสียงกระดิ่ง แต่เป็นเสียงเคาะก๊อก - ก๊อกที่ประตูสีเขียวงดงามของฮอบบิท ใครคนหนึ่งกำลังเอาไม้เท้าเคาะประตู!

บิลโบวิ่งปราดไปตามทางเดิน ทั้งโกรธ ทั้งงุนงง ทั้งฉิว -- วันพุธ วันนี้เป็นวันที่ยุ่งที่สุดเท่าที่เขาจำได้ทีเดียว เขากระชากประตูเปิดออก ทันใดนั้นก็มีคนแคระหกล้มหน้าคะมำเข้ามาข้างในทีละคน อีกตั้งสี่คนแน่ะ! คนที่อยู่หลังสุดคือแกนดัล์ฟ พิงไม้เท้าอยู่และหัวเราะชอบใจ เขาทำเอาประตูแสนสวยบานนั้นบุบเป็นรอยไปหน่อยหนึ่ง และพร้อมกันนั้นก็เคาะเครื่องหมายลับที่เขาทำไว้เมื่อเช้าวันก่อนหลุดไป

“ระวังหน่อย! ระวังหน่อย!” เขาบอก “ไม่ใช่นิสัยของคนอย่างเจ้าเลยนะ บิลโบ ที่จะให้เพื่อนฝูงต้องยืนคอยอยู่หน้าบ้านแล้วก็รีบพรวดพราดเปิดประตูออกมาอย่างกับจักรผันอย่างนี้! มา ข้าจะแนะนำให้ นี่ไบเฟอร์, โบเฟอร์, บอมเบอร์ แล้วก็ธอริน!”

“ขอรับใช้ท่าน!” ไบเฟอร์, โบเฟอร์, บอมเบอร์ พูดขึ้นมาพร้อมกัน ยืนเรียงแถวหน้ากระดานอยู่ตรงหน้า แล้วก็เอาหมวกคลุมศีรษะสีเหลืองสองใบกับสีเขียวอ่อนหนึ่งใบมาแขวน และอีกใบหนึ่งสีฟ้าสวย มีพู่เงินยาว ใบสุดท้ายนี้เป็นของธอริน ซึ่งเป็นคนแคระที่มีตำแหน่งสำคัญยิ่งคนหนึ่ง อันที่จริงเขาก็คือธอริน โอเคนชีลด์ ผู้ยิ่งใหญ่นั่นเอง เขาไม่สู้พอใจนักที่ต้องหกล้มหน้าคะมำลงบนพรมเช็ดเท้าหน้าบ้านบิลโบ โดยมีไบเฟอร์, โบเฟอร์ และบอมเบอร์ทับอยู่ข้างบน อย่างหนึ่งก็เพราะบอมเบอร์นั้นทั้งอ้วนทั้งตัวหนัก ธอรินเป็นคนถือตัว ดังนั้นจึงไม่ยอมเอ่ยคำว่า *ขอรับใช้ท่าน* นายแบ๊กกิ้นส์ที่น่าสงสารก็ได้แต่เอ่ยขอโทษซ้ำแล้วซ้ำอีกหลายครั้ง จนในที่สุดธอรินจึงบอกว่า “อย่าไปพูดถึงมันเลย” แล้วก็เลิกทำหน้านิ่วคิ้วขมวดอย่างไม่สบอารมณ์ไปเสียได้

“ทีนี้เราทุกคนมาอยู่ที่นี่กันแล้ว!” แกนดัล์ฟร้อง มองปราดไปที่แถวของฮู้ดสิบสามใบที่แขวนเอาไว้ -- เป็นฮู้ดแบบถอดได้ที่สวยที่สุดสำหรับใส่ไปงานเลี้ยง -- และหมวกของเขา

เองที่แขวนอยู่ด้วย "น่าสนุกไม่หยอก! หวังว่าจะยังมีอะไรเหลือให้คนที่มาทีหลังกินและดื่มบ้างนะ! นั่นอะไรน่ะ น้ำชา! ไม่เอาละ! สำหรับข้า ขอเหล้าองุ่นแดงหน่อยเถอะ"

"ข้าด้วย" ธอรินบอก

"ขอแยมราสป์เบอร์รี่และทาร์ตแอ๊ปเปิ้ลด้วย" ไบเฟอร์ร้อง

"และพายเนื้อบดกับเนยแข็งด้วย" โบเฟอร์บอก

"และพายเนื้อหมูกับสลัดด้วย" บอมเบอร์ขอบ้าง

"เอาเค้กมากินอีก -- เหล้าเอลด้วย -- กาแฟด้วยนะ ถ้าท่านไม่ว่าอะไร" คนแคระคนอื่น ๆ ร้องขอผ่านช่องประตูเข้ามา

"เอาไข่ออกมาด้วยหลาย ๆ ฟองนะ พ่อคนใจดี!" แกนดัล์ฟร้องตามหลัง ขณะที่ฮอบบิทเดินโซซัดโซเซเข้าไปในห้องเตรียมอาหาร เอาไก่เย็นกับผักดองออกมาด้วย!

"รู้สึกจะรู้ว่าข้างในตู้กับข้าวเรามีอะไรบ้างเท่า ๆ กับตัวเราเองเชียวนะ!" นายแบ๊กกิ้นส์ประหลาดใจนิดหน่อย และชักสงสัยตงิด ๆ ว่าเจ้าการผจญภัยที่น่าชิงชังที่สุดนี่ท่าจะเข้ามาถึงบ้านเขาแล้วกระมัง เมื่อหยิบขวด ถ้วยชาม จาน มีด ส้อม แก้ว ช้อนและอะไรต่ออะไรซ้อนมาบนถาดใหญ่ เขารู้สึกร้อน หน้าแดง และรำคาญใจหน่อย ๆ

"พวกคนแคระนี่ยุ่งชะมัด!" เขาพูดออกมาดัง ๆ "ทำไมถึงไม่มาช่วยเราบ้างนะ" ทันใดนั้นเอง บาลินและดวาลินก็โผล่พรวดเข้ามายืนอยู่ที่ประตูครัว ฟิลีและคิลีตามมายืนข้างหลัง และยังไม่ทันที่บิลโบจะเอ่ยคำว่า *มีด* พวกนี้ก็ฉวยเอาถาดและโต๊ะเล็ก ๆ สองสามตัวเข้าไปในห้องรับแขก และในพริบตาเดียวก็จัดอะไรต่ออะไรเรียบร้อยหมด

แกนดัล์ฟลงนั่งหัวโต๊ะ มีคนแคระทั้งสิบสามล้อมรอบ ฝ่ายบิลโบก็ทรุดตัวลงที่เบาะนั่งหน้าเตาผิง แทะขนมปังกรอบชิ้นหนึ่งเล่น (เขาหายหิวเสียแล้ว) และพยายามทำหน้าว่า เรื่องราวทั้งหมดนี่เป็นเรื่องแสนธรรมดาสามัญ ไม่เห็นเป็นการผจญภัยแต่อย่างใด พวกคนแคระก็เอาแต่กินและกิน คุยกันจ้อ และเวลาก็ล่วงเลยไปเรื่อย ๆ ในที่สุดพวกนี้ก็เลื่อนเก้าอี้ออก และบิลโบก็ขยับตัวเพื่อออกไปเก็บจานและแก้วทั้งหลาย

"ฉันคิดว่าพวกท่านทุกคนคงจะอยู่กินอาหารเย็นต่อกระมัง" เขาพูดด้วยสุ้มเสียงที่พยายามทำให้ฟังดูไม่ขู่เข็ญแต่อย่างใดอย่างที่สุด

"แน่นอน!" ธอรินว่า "แล้วหลังจากนั้นอีกด้วย เราคงไม่เสร็จธุระกันจนกว่าจะดึก และเราต้องมีเพลงฟังสักนิดหน่อยก่อน เอาละ เก็บไปได้แล้ว!"

พอพูดจบ คนแคระทั้งสิบสอง -- ไม่นับธอริน เพราะเขาเป็นคนสำคัญคนหนึ่งเขานั่งคุยเฉยอยู่กับแกนดัล์ฟ -- ก็กระโดดลุกขึ้น เก็บข้าวของบนโต๊ะมารวมกันเป็นกองสูง

แล้วก็เดินออกไป ไม่ต้องพะวงรอถาด แต่เอาจานซ้อนๆกันสูง แต่ละกองมีขวดวางอยู่บนยอดสุด ถือไปในมือเพียงข้างเดียว มีบิลโบวิ่งตามหลัง เกือบร้องออกมาด้วยความหวั่นเกรงไปด้วยว่า “โปรดระวังให้ดีหน่อย!” และ “อย่า อย่าลำบากเลย! ฉันจัดการเองได้” แต่พวกคนแคระก็เริ่มร้องเพลงเสียแล้ว

ทำแก้วบิ่นและทำจานแตก!
ทำมีดทื่อทำส้อมงอ!
นั่นคือสิ่งที่บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ เกลียดจะตาย--
ทำขวดแตกทำจุกไหม้!

ทำผ้าปูโต๊ะขาดและเหยียบลงไปบนน้ำมัน!
ราดนมลงไปบนพื้นห้องเตรียมอาหาร!
ทิ้งกระดูกไว้เรี่ยราดบนพรมหน้าห้องนอน!
ทำเหล้าองุ่นหกราดประตูทุกบาน!

เอาถ้วยชามจานโปะใส่ในอ่างใส่น้ำร้อนเดือด
เอาไม้ตำๆให้แตกละเอียด
และถ้าทำเสร็จ ยังมีใบไหนยังเหลือดีๆอยู่
ก็เอากลิ้งไปตามพื้นห้องโถง

นั่นคือสิ่งที่บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ เกลียด
เพราะฉะนั้นจงระวัง! จงระวังจานพวกนี้ให้ดี!

และก็แน่ละ พวกคนแคระนี่ไม่ได้ทำอะไรที่น่าเกลียดอย่างที่ร้องในเพลงนั่นเลย ทุกสิ่งทุกอย่างได้รับการทำความสะอาดอย่างดี เก็บเข้าที่เรียบร้อยรวดเร็วราวกับฟ้าแลบ ระหว่างที่ฮอบบิทบิลโบหมุนไปหมุนมาดูทางโน้นทีทางนี้ทีว่าพวกนี้ทำอะไรกันบ้าง แล้วพวกนี้ก็เดินกลับเข้าไปในห้อง พบธอรินเอาเท้าขึ้นพาดตะแกรงหน้าเตาผิงพลางสูบกล้องอยู่ เขาพ่นควันออกไปเป็นวงกลมวงเบ้อเริ่ม และไม่ว่าเขาจะบอกให้เจ้าควันนั่นลอยไปทางไหน มันก็ลอยไปทางนั้น--ขึ้นไปบนปล่องเตาผิง หรือลอยไปหลังนาฬิกาที่ตั้งไว้บน

แท่นหน้าเตาผิง หรือใต้โต๊ะ หรือลอยไปรอบ ๆ เพดาน แต่ไม่ว่ามันจะลอยไปทางไหน มันก็ไปไม่เร็วเกินแกนดัล์ฟไปได้ เป๊ะ! แกนดัล์ฟสามารถพ่นควันวงเล็กกว่าจากกล้องสั้น ๆ ทำด้วยดินเหนียวของเขา ขึ้นไปเจาะเข้ากลางวงควันของธอริน หลังจากนั้นควันของแกนดัล์ฟก็จะเปลี่ยนเป็นสีเขียวและลอยกลับมาวนอยู่เหนือศีรษะของเขา ขณะนั้นมีควันมาลอยอยู่เหนือศีรษะของเขามากมายก่ายกองแล้ว และในแสงสลัว ๆ อย่างนั้นก็ทำให้เขาดูประหลาดลึกลับน่ากลัวพิลึก บิลโบยืนตะลึงจ้องดู -- เขาชอบควันที่พ่นขึ้นไปเป็นวง ๆ -- และแล้วเขาก็ต้องหน้าแดง เมื่อนึกไปถึงว่าเมื่อวานตอนที่เขาพ่นควันข้ามเขาฮิลล์ขึ้นไปในตอนเช้านั้น เขารู้สึกภาคภูมิใจเพียงใด

“ทีนี้เปิดเพลงหน่อยซิ!” ธอรินร้อง “เอาเครื่องดนตรีออกมา!”

คิลีและฟิลีรีบวิ่งไปที่ถุงของตน ดึงขลุ่ยเล็ก ๆ ออกมา โดรี, โนรี และโอรี ต่างก็ดึงเอาขลุ่ยออกมาจากในเสื้อ บอมเบอร์ไปหยิบเอากลองออกมาจากในห้องโถง ไบเฟอร์และโบเฟอร์ออกไปข้างนอกและกลับมาพร้อมด้วยคลาริเน็ตที่เอาไปวางไว้ข้างไม้เท้า ดวาลินและบาลินร้องว่า “ขอโทษที ข้าลืมของไว้ที่ระเบียงหน้าบ้าน!” “หยิบของข้ามาด้วย!” ธอรินสั่ง ทั้งสองกลับเข้ามาพร้อมด้วยซอคันใหญ่เกือบเท่าตัวเอง และเอาพิณของธอรินที่ห่ออยู่ในผ้าสีเขียวมาด้วย เป็นพิณสีทองแสนสวย และพอธอรินลงมือดีดเพลงก็เริ่มขึ้นโดยทันที ฉับพลันทันด่วนและแสนไพเราะเสียจนบิลโบลืมทุกสิ่งทุกอย่าง เคลิบเคลิ้มล่องลอยเข้าไปอยู่ในดินแดนลึกล้ำใต้แสงจันทร์สีประหลาด เหนือแม่น้ำและไกลเกินโพรงฮอบบิทที่อยู่ใต้เนินเขาฮิลล์แห่งนั้น

ความมืดกรายเข้ามาในห้องจากทางหน้าต่างเล็ก ๆ ที่เปิดออกไปสู่ด้านข้างของเนินเขาฮิลล์ แสงไฟในเตาผิงกะพริบยิบ ๆ -- เดือนนั้นเป็นเดือนเมษายน -- แต่คนแคระก็ยังบรรเลงเพลงต่อไป ขณะที่เงายาว ๆ จากเคราของแกนดัล์ฟเต้นไปเต้นมาล้อแสงไฟเล่นอยู่ที่ข้างฝา

ความมืดคืบคลานเข้ามาปกคลุมห้องทั้งห้อง และไฟในเตาก็มอดลง เงาต่าง ๆ หายวับไป คนแคระยังคงเล่นดนตรีต่อไป แล้วทันใดนั้นเอง คนแคระแต่ละคนก็เริ่มร้องเพลงด้วยระหว่างที่เล่นดนตรี เป็นเสียงเพลงทุ้มนุ่มลึกอยู่ในคอ มีเนื้อร้องถึงพวกคนแคระที่อยู่ในบ้านดั้งเดิมของบรรพบุรุษ และต่อไปนี้คือเนื้อเพลงบางตอน ถ้าจะฟังให้เหมือนเสียงเพลงได้โดยไม่มีดนตรีคลอไปด้วย

ไกลโพ้นเหนือภูเขาเย็นยะเยือกที่มีหมอกคลุมนั้นออกไป
ยังที่คุมขังอันแสนลึกและถ้ำเก่าแก่
เราต้องไปให้พ้นก่อนตะวันขึ้น
เพื่อแสวงหาทองคำอันศักดิ์สิทธิ์

เหล่าคนแคระมีเวทมนตร์ลึกลับ
ใช้ขวานฟันลงไปดังสนั่นราวกระดิ่งที่กริ่งลั่น
ยังที่ที่แสนลึก ซึ่งสิ่งอันมืดมนอนธการหลับใหลอยู่
ยังห้องโถงโพรงใหญ่ที่อยู่ใต้บ่อน้ำลึก

กษัตริย์สมัยโบราณและขุนนางของพวกเอลฟ์
ต่างนั่งลงตีก้อนทองคำอันสุกใสรุ่งโรจน์ให้เป็นรูปร่าง
และปกปิดแสงวับจับตาเหล่านั้น
ด้วยการเอามาทำด้ามดาบฝังอัญมณี

เอาดวงดารารัศมีกล้ามาร้อยสร้อยศอเงิน
เอาหิ่งห้อยมาร้อยรอบมงกุฎ
เอาแสงอาทิตย์และแสงจันทร์
มาเกี่ยวประสานเป็นเส้นลวด

ไกลโพ้นเหนือภูเขาเย็นยะเยือกที่มีหมอกคลุมนั้นออกไป
ยังที่คุมขังอันแสนลึกและถ้ำเก่าแก่
เราต้องไปให้พ้นก่อนตะวันขึ้น
เพื่อค้นหาทองคำที่ถูกลืมไว้นานแล้วของเรา

พวกนั้นเอาทองไปทำเป็นถ้วย
ทำพิณสำหรับตัวเอง ไม่มีมนุษย์ขุดไปถึง
ของเหล่านั้นจึงยังอยู่ที่นั่น และบทเพลงจำนวนมาก
ยังคงบรรเลง โดยมนุษย์หรือเอลฟ์ไม่ได้ยิน

เสียงยอดสนเสียดสีกันอยู่บนภูเขา
ลมครวญครางในยามราตรี
แสงไฟเป็นสีแดง เปลวของมันลามออกไป
บรรดาหมู่ไม้เป็นสีแดงฉานด้วยแสงไฟ

ระฆังดังลั่นอยู่ในหุบเขา
และมนุษย์ก็เงยหน้าขึ้นมองด้วยหน้าตาที่ซีดเซียว
มังกรพิโรธดุร้ายกว่าไฟ
พังบ้านและหอคอยอันบอบบางของมนุษย์จนย่นระย่อไป

ขุนเขากลายเป็นกองเพลิงใต้แสงจันทร์
คนแคระได้ยินเสียงแห่งหายนะเช่นนั้น
ก็หนีออกจากห้องที่อยู่ไปล้มตายเป็นระนาว
แทบเท้าของเขา แทบเท้าของดวงจันทร์

ไกลโพ้นเหนือภูเขาเย็นยะเยือกที่มีหมอกคลุมนั้นออกไป
ยังที่คุมขังอันแสนลึกและถ้ำเก่าแก่
เราต้องไปให้พ้นก่อนแสงตะวันขึ้น
เพื่อแย่งเอาพิณและทองคำของเรามาจากมัน!

ระหว่างที่บรรดาคนแคระร้องเพลงอยู่นั้น ฮอบบิทรู้สึกนึกรักสิ่งของสวย ๆ งาม ๆ ต่าง ๆ ที่เป็นหัตถกรรมและที่ทำด้วยเวทมนตร์คาถาและอุบายเล่ห์กลต่าง ๆ ขึ้นมาทันที เป็นความนึกรักที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงในใจและแสนหวงแหน เป็นความปรารถนาที่ติดเชื้อมาจากดวงใจของคนแคระ แล้วอะไรอย่างหนึ่งที่ติดมากับสายเลือดของพวกตุ๊กก็ผุดขึ้นในใจเขา ทำให้เขาเกิดความปรารถนาที่จะออกไปเห็นภูเขาสูงทะมึน ได้ยินเสียงสนและเสียงน้ำตก เดินเข้าเดินออกตามหลืบถ้ำ และพกดาบไปแทนที่จะถือเพียงไม้เท้า เขามองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงดาวปรากฏบนท้องฟ้ามืดสนิทเหนือแมกไม้ เขาคิดไปถึงเพชรพลอยของเหล่าคนแคระที่ส่องแสงอยู่ในถ้ำมืด ทันใดนั้นเอง ในป่าเลยแม่น้ำวอเตอร์ออกไปก็มีแสงไฟแลบขึ้นแวบหนึ่ง -- บางทีอาจมีใครก่อกองไฟขึ้นก็ได้ -- และบิลโบก็นึก

ไปถึงมังกรที่อาจจู่โจมเข้ามาในหุบเขาอันเงียบสงบของเขา แล้วมาปลุกปั่นจนหุบเขาทั้งหุบเขาลุกเป็นไฟขึ้นมา เขาตัวสั่นสะท้าน และในพริบตาเดียวนั่นเอง เขาก็กลับกลายเป็นนายแบ๊กกิ้นส์ธรรมดา ๆ แห่งย่านแบ๊กเอนด์ ตำบลอันเดอร์ฮิลล์ตามเดิม

เขาลุกขึ้นยืนตัวสั่นเทา รู้สึกไม่เต็มอกเต็มใจที่จะไปเอาตะเกียง และก็ไม่อยากทำท่าเสแสร้งว่าอยากไป ใจจริงนั้นอยากจะเข้าไปซ่อนตัวอยู่ในห้องเก็บของหลังถังเบียร์แล้วไม่โผล่ออกมาอีกเลยจนบรรดาคนแคระจากไปหมดแล้ว ทันใดนั้นเอง เขาก็รู้สึกว่าเสียงร้องเพลงและเสียงดนตรีทั้งหมดเงียบไป ทุกคนหันมามองดูเขาด้วยดวงตาเป็นประกายอยู่ในความมืด

"จะไปไหนน่ะ" ธอรินถามด้วยเสียงที่แสดงว่าเดาใจฮอบบิทออก

"มีแสงไฟสักนิดจะดีไหมครับ" บิลโบถาม มีท่าขออภัยหน่อย ๆ

"เราชอบมืด ๆ" คนแคระบอก "มืด ๆ น่ะดีสำหรับทำธุระลับ ๆ นะ! ยังมีเวลาอีกหลายชั่วโมงก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น"

"ครับ!" บิลโบตอบ รีบทรุดตัวลงนั่ง เขาพลาดจากที่นั่งข้างเตาผิง เลยต้องนั่งแปะลงที่ตะแกรงกั้นเตานั่นเอง ชนเอาที่เขี่ยถ่านกับที่โกยล้มลงมาดังโครมคราม

"เงียบหน่อย!" แกนดัล์ฟปราม "ให้ธอรินพูดสักครู่!" ธอรินจึงเริ่มขึ้น

"ท่านแกนดัล์ฟ ท่านคนแคระทั้งหลาย และคุณแบ๊กกิ้นส์! เรามาชุมนุมกันอยู่ในบ้านของมิตรและเพื่อนร่วมคิด ท่านฮอบบิทผู้ห้าวหาญและดีที่สุดคนนี้ -- ขอให้ขนที่นิ้วเท้าของเขาอย่ามีวันร่วงหล่นไปเลย! ทั้งเหล้าองุ่นและเหล้าเอลของเขาก็ล้วนแล้วแต่วิเศษแท้!" -- เขาหยุดนิดหนึ่งเพื่อหายใจและเพื่อเปิดโอกาสให้นายฮอบบิทได้พูดอะไรเพื่อแสดงมารยาทออกมาบ้าง แต่บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ ผู้น่าสงสารคิดอะไรไม่ทัน ได้แต่อ้าปากพะงาบ ๆ ทำท่าจะคัดค้านที่ถูกเรียกว่า *ผู้ห้าวหาญ* และที่ร้ายยิ่งกว่านั้นก็คือ *เพื่อนร่วมคิด* แต่ก็ไม่มีเสียงใด ๆ ลอดออกมา เขารู้สึกว้าวุ่นใจไปหมด ธอรินพูดสืบไปว่า

"เรามาประชุมกันที่นี่เพื่อหารือถึงแผนการ วิธีปฏิบัติ นโยบาย และอุปกรณ์ต่าง ๆ ของเรา ไม่ช้าก่อนจะถึงอรุณรุ่งของวันใหม่ เราจะเริ่มเดินทางไกล เป็นการเดินทางซึ่งพวกเราบางคน หรืออาจจะเป็นพวกเราทุกคน (ยกเว้นท่านแกนดัล์ฟ พ่อมดเอกซึ่งเป็นทั้งมิตรและที่ปรึกษาใหญ่ของเรา) อาจไม่ได้กลับมา ช่วงเวลานี้เป็นเวลาที่เป็นงานเป็นการที่สุด ข้าคิดว่าพวกเราทุกคนต่างรู้จุดหมายดีแล้ว สำหรับคุณแบ๊กกิ้นส์ที่นับถือและบางทีก็สำหรับพวกเราคนแคระเด็ก ๆ สองสามคน (คิดว่าจะเรียกคิลีและฟิลีว่าเป็นเด็ก ๆ ก็คงจะไม่ผิด) สถานการณ์ที่แท้จริงในปัจจุบันอาจต้องการคำอธิบายสั้น ๆ นิดหน่อย --"

วิธีพูดแบบนี้เป็นแบบของธอริน เขาเป็นคนแคระคนสำคัญผู้หนึ่งทีเดียว ขืนปล่อยเขาพูดตามสบาย เขาก็จะพูดทำนองนี้ต่อไปจนกว่าเสียงจะแห้ง โดยไม่ได้พูดอะไรใหม่ที่คนอื่นยังไม่รู้ออกมาเลย แต่มีคนขัดจังหวะเขาขึ้นอย่างไม่ระวังมารยาทเสียก่อน บิลโบที่น่าสงสารไม่อาจทนฟังต่อไปได้อีก พอพูดถึงคำว่า *อาจไม่ได้กลับมา* บิลโบก็เกิดความรู้สึกเหมือนอยากจะร้องกรี๊ดขึ้นมาทันที และในไม่ช้าเสียงนั้นก็ดังลั่นราวกับเสียงหวูดดังลอดอุโมงค์ออกมา บรรดาคนแคระต่างกระโดดโหยงลุกขึ้นชนโต๊ะเก้าอี้ล้มระเนระนาด แกนดัล์ฟรีบเปิดไฟดวงสีน้ำเงินที่อยู่ปลายไม้เท้าของเขา และฉายส่องไปเห็นร่างของฮอบบิทผู้น่าสงสารนั่งคุกเข่าอยู่ที่พรมหน้าเตาผิง ตัวสั่นระริกราวกับเยลลี่ที่กำลังละลาย แล้วก็ล้มตัวลงนอนราบบนพื้น เอาแต่ร้องว่า “โดนฟ้าผ่าเข้าแล้ว โดนฟ้าผ่าเข้าแล้ว!” ซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่ยอมพูดอะไรอื่นอีกทั้งสิ้น ดังนั้นพวกนั้นจึงหามบิลโบออกไปนอนที่เก้าอี้นอนในห้องนั่งเล่น เอาเครื่องดื่มแก้วหนึ่งวางไว้ให้ข้าง ๆ แล้วก็กลับไปประชุมลับกันต่อ

“ช่างตื่นเต้นง่ายเสียจริง” แกนดัล์ฟว่า ขณะที่พากันนั่งลงอีก “เกิดตื่นอะไรขึ้นมาก็ไม่รู้ แปลกจริง แต่เขาก็เป็นคนที่ดีที่สุดเชียวนะ เก่งที่สุดด้วย -- สามารถจะดุขึ้นมาอย่างกับมังกรเพียงถูกหยิกนิดเดียว”

ถ้าคุณเคยเห็นมังกรถูกหยิก คุณจะเข้าใจได้ว่า ที่ว่ามานี้เป็นเพียงคำพังเพยเปรียบเทียบเท่านั้นที่เอามังกรมาเปรียบกับฮอบบิท แม้จะในยามที่หมายถึงฮอบบิทอย่างทวดของตุ๊กชราที่ชื่อวัวคำรามซึ่งตัวใหญ่มหึมา (สำหรับฮอบบิท) ใหญ่จนกระทั่งสามารถขึ้นขี่ม้าใหญ่ได้ก็ตาม เขาขี่ม้าเข้าประจัญบานกับพวกออร์คที่ภูเขาแกรมในการรบที่กรีนฟีลด์ ตัดหัวกษัตริย์กอลฟิมบุลของพวกนั้นกระเด็นหวือหลุดจากตัวไปทันทีด้วยกระบองเพียงอันเดียว ศีรษะนั้นกระเด็นไกลตั้งร้อยหลาไปตกในโพรงกระต่ายแห่งหนึ่ง และด้วยเหตุนี้จึงทำให้ได้ชัยชนะในสงครามครั้งนั้น และขณะเดียวกันนี้ก็เป็นต้นตำรับของกีฬาที่เรียกว่ากอล์ฟไงล่ะครับ

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างนี้ผู้สืบตระกูลมาจากวัวคำรามกำลังฟื้นคืนสติขึ้นมาในห้องนั่งเล่น หลังจากนั้นครู่หนึ่งและหลังจากที่จิบเครื่องดื่มเข้าไปนิดหนึ่งแล้ว เขาก็คลานตัวสั่นเทาอย่างประสาทไม่ดีเข้าไปที่ประตูห้องรับแขก เขาได้ยินเสียงโกลอินพูดว่า “อึ้ม! (หรืออะไรคล้าย ๆ อย่างนั้น) คิดหรือว่าเขาจะยอมทำ ท่านแกนดัล์ฟก็ดีแต่พูดว่าเจ้าฮอบบิทคนนี้มันดุอย่างโน้นอย่างนี้ แต่ขืนมาร้องกรี๊ดอย่างนั้นเวลาตื่นเต้นขึ้นมา ก็จะปลุกเจ้ามังกรกับญาติโกโหตุมันตื่นขึ้นมาหมดน่ะสิ แล้วก็จะมาฆ่าเราเสียหมดทุกคน

ข้าว่ามันฟังดูเป็นเสียงคนกลัวมากกว่าตื่นเต้นนะ! ที่จริงแล้วถ้าไม่เห็นเครื่องหมายที่ประตูข้าจะนึกไปว่าเรามาผิดบ้านแล้วเสียอีก พอเจอะหน้าเจ้านั่นกระดุบกระดิบอยู่ที่พรมหน้าบ้านข้าก็สงสัยแล้วละ มันดูท่าเป็นคนขายผักมากกว่าจะเป็นขโมยนะ!”

ยอดชายนายแบ๊กกิ้นส์ได้ฟังดังนั้นก็หมุนลูกบิดประตูฉับเดินเข้าไปข้างในทันที สายเลือดพวกตุ๊กในตัวเขาเป็นฝ่ายชนะ เขาฮึดขึ้นมาว่า ถึงจะต้องไม่ได้หลับได้นอนได้กินข้าวเช้าเพื่อให้คนเห็นว่าเขาดุ ก็เห็นจะต้องยอมละ และประโยคที่ว่า *เจ้านั่นกระดุบกระดิบอยู่ที่พรมหน้าบ้าน* ก็แทบทำให้เขาเกิดดุดันขึ้นมา จริง ๆ จัง ๆ มีอยู่หลายครั้งหลังจากนั้นที่สายเลือดแบ๊กกิ้นส์ในตัวทำให้เขาเกิดนึกเสียใจในสิ่งที่เขาทำอยู่นี้จนต้องพูดกับตัวเองว่า “บิลโบ แกโง่ไปนะ แกหลงกลพวกนั้นเข้าเต็มเปาทีเดียว”

“ขอโทษเถอะ” เขาเอ่ยขึ้น “ถ้าหากว่าฉันจะบังเอิญมาได้ยินเรื่องที่ท่านกำลังพูดกันเข้า ฉันจะไม่แสร้งทำเป็นเข้าใจเรื่องที่ท่านกำลังพูดกันอยู่หรือเรื่องที่เอ่ยพาดพิงไปถึงขโมยหรอก แต่ฉันคิดว่าฉันคิดถูกที่เชื่อว่า (ที่พูดอย่างนี้ เขาเชื่อว่าก็เพื่อศักดิ์ศรีของเขาเอง) ท่านทั้งหลายคิดว่าฉันไม่เก่ง ฉันจะแสดงให้ดูเดี๋ยวนี้ ฉันไม่มีเครื่องหมายใด ๆ อยู่ที่ประตูบ้านของฉัน -- มันเพิ่งทาสีใหม่เมื่ออาทิตย์ที่แล้วนี่เอง -- และฉันแน่ใจว่าท่านมาผิดบ้าน ทันทีที่ฉันเห็นหน้าตลก ๆ ของพวกท่านออออยู่ที่ประตูบ้าน ฉันก็สงสัยขึ้นมาเชียว แต่ก็คิดเสียว่าคงเข้าใจถูก ไหนลองบอกมาซิว่าท่านอยากจะให้ฉันไปทำอะไร และฉันจะพยายาม ถึงแม้ว่าจะต้องเดินจากที่นี่ไปยังด้านตะวันออกสุดของทิศตะวันออกเพื่อสู้กับหมอผีในทะเลทรายแหล่งสุดท้ายก็ตาม ฉันเคยมีคุณทวดของทวดของคุณตาฉันชื่อวัวคำราม ตุ๊ก และ --”

“ใช่ ๆ แต่นั่นมันนานมาแล้ว” โกลอินพูดขึ้น “ข้ากำลังพูดถึงท่าน และขอบอกว่าที่ประตูบ้านนี้มีเครื่องหมายอยู่ -- ก็เครื่องหมายธรรมดา ๆ ในการทำงานแบบนี้ หรือเครื่องหมายอย่างที่เขาใช้กันอยู่น่ะ *ขโมยต้องการงานดี ๆ ตื่นเต้นมาก ๆ และให้ผลตอบแทนงาม* ปกติเขาก็เขียนไว้อย่างนั้น จะใช้คำว่า *ผู้เชี่ยวชาญการค้นหาทรัพย์สมบัติ* แทนคำว่า *ขโมย*ก็ได้ ถ้าชอบ บางคนก็ใช้คำนั้น แต่สำหรับเรา มันก็เหมือนกันนั่นแหละท่านแกนดัล์ฟมาบอกเราว่าแถบนี้มีคนที่กำลังหางานเทือกนี้อยู่ และท่านก็เป็นคนจัดแจงให้มีการประชุมนี้ขึ้นในวันพุธเวลาน้ำชา”

“เครื่องหมายน่ะมีอยู่แน่นอนละ” แกนดัล์ฟว่า “ข้าเองเป็นคนไปทำไว้ มีเหตุผลดีเสียด้วยสิ พวกเจ้าขอให้ข้าหาคนที่สิบสี่มาร่วมเดินทางครั้งนี้ด้วย และข้าเองเป็นคนเลือกเอานายแบ๊กกิ้นส์ ขืนเอ่ยปากว่าข้าเลือกคนผิดหรือบ้านผิดละก็ เชิญเจ้าพอกันแค่

สิบสามคน แล้วไปเผชิญโชคร้ายนานาประการตามแต่จะชอบเอาเองเถอะ หรือไม่ก็กลับไปขุดถ่านหินกันอีกไป๊”

เขาตะคอกใส่หน้าโกลอิน เจ้าคนแคระผู้นั้นถึงกับหัวหดหลบไปอยู่ในเก้าอี้ และพอบิลโบอ้าปากจะถามคำถามออกมา แกนดัล์ฟก็หันมาทำหน้านิ่วคิ้วขมวด ยื่นคิ้วที่หนาเป็นปื้นใส่หน้าเขา จนกระทั่งบิลโบต้องรีบหุบปากลงทันที “นั่น อย่างนั้น” แกนดัล์ฟว่า “อย่ามาเถียงกันเลย ข้าเป็นคนเลือกนายแบ๊กกิ้นส์นี่แล้ว และสำหรับพวกเจ้า นี่ก็เป็นอันยุติ ถ้าข้าบอกว่าเขาเป็นขโมย เขาก็เป็นขโมย หรือไม่ก็ต้องเป็นเข้าจนได้เมื่อถึงเวลา ในตัวเขามีอะไรมากมายก่ายกองมากกว่าที่พวกเจ้าเดาไว้ และมากกว่าที่ตัวเขาเองรู้เสียอีก พวกเจ้า (อาจจะ) มีโอกาสได้มีชีวิตอยู่มาขอบใจข้า เอาละ บิลโบ เจ้าหนูน้อย ไปเอาตะเกียงมา เราจะได้มีแสงสว่างตรงนี้หน่อย!”

แกนดัล์ฟกางแผ่นกระดาษหน้าตาเหมือนแผนที่ลงบนโต๊ะท่ามกลางแสงตะเกียงดวงใหญ่จากโป๊ะตะเกียงสีแดง

“กระดาษแผ่นนี้เขียนโดยธรอร์ ปู่ของเจ้า ธอริน” เขาเอ่ยขึ้น และเมื่อพวกคนแคระถามอย่างตื่นเต้นกันว่ามันอะไรกัน เขาก็ตอบว่า “นี่เป็นแผนที่ของขุนเขา”

“ข้าไม่เห็นว่านี่มันจะช่วยอะไรเราได้มากเลย” ธอรินว่าอย่างผิดหวังหลังจากมองผ่านไปแวบหนึ่ง “ข้าจำขุนเขากับดินแดนที่อยู่รอบ ๆ แถวนั้นได้ดี และข้ารู้ว่าเมิร์กวู้ดอยู่ตรงไหน และรวมทั้งวิทเธอร์ฮีธที่พวกมังกรไปออกลูกออกหลานกันด้วย”

“มีมังกรอยู่หนึ่งตัวตรงที่ติดเครื่องหมายสีแดงไว้ที่ภูเขา” บาลินบอก “แต่ถึงไม่มีเครื่องหมายนั่นก็หาง่ายจะตายไป ถ้าเราไปถึงที่นั่นเข้าจริง ๆ”

“มีอยู่ข้อหนึ่งที่เจ้าไม่ได้สังเกต” พ่อมดว่า “นั่นคือประตูลับ เจ้าเห็นอักษรโบราณที่อยู่ทางด้านตะวันตกและรูปมือที่ชี้ไปทางนั้น ตรงที่มีอักษรโบราณปรากฏอยู่อีกแล้วใช่ไหม นั่นแหละเป็นเครื่องหมายทางลับลงไปยังห้องโถงข้างล่างละ” (โปรดดูแผนที่ตอนต้นหนังสือเล่มนี้ แล้วคุณจะเห็นตัวอักษรโบราณเหล่านั้น)

“ครั้งหนึ่งมันอาจเคยเป็นประตูลับ” ธอรินเอ่ยขึ้น “แต่แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าเดี๋ยวนี้มันยังลึกลับอยู่ เจ้าสม็อกแก่อยู่ที่นั่นมานานพอจะรู้เรื่องอะไรทั้งหมดที่ควรรู้เกี่ยวกับถ้ำเหล่านี้แล้ว”

“มันอาจรู้ -- แต่อาจไม่เคยใช้มาเป็นปี ๆ แล้วก็ได้”

“ทำไม”

“เพราะมันเล็กมาก ‘ประตูสูงห้าฟุตและสามคนสามารถเดินดาหน้ากันเข้าไปได้’

อักษรโบราณนั่นว่าไว้ แต่สม็อกคลานลอดประตูขนาดนั้นเข้าไปไม่ได้ เข้าไม่ได้แม้แต่สมัยที่ยังเป็นเพียงลูกมังกรตัวเล็กๆ ยิ่งกินคนแคระกับผู้คนที่อาศัยอยู่ตามหุบเขาเข้าไปหลายคนแล้วอย่างนี้ ยิ่งเข้าไม่ได้แน่ๆ”

“สำหรับฉัน ดูมันเป็นโพรงใหญ่ทีเดียว” บิลโบพูดออกมาด้วยเสียงอันเล็กแหลม (เขาไม่เคยมีประสบการณ์เรื่องมังกร และรู้จักก็แต่โพรงฮอบบิทเท่านั้น) เขาเกิดตื่นเต้นและสนใจขึ้นมาเสียจนกระทั่งลืมหุบปากเงียบ เขาชอบแผนที่ และในห้องโถงข้างนอกก็มีแผนที่ของแถบข้างเคียงที่เขาอยู่ มีทางเดินที่เขาชอบเขียนไว้ด้วยหมึกสีแดง “ประตูออกใหญ่โตอย่างนั้นจะเก็บไว้เป็นความลับไม่ให้คนข้างนอกนอกเหนือไปจากพวกมังกรรู้ได้ยังไง” เขาถาม คุณผู้อ่านต้องจำไว้นะครับว่า นายคนนี้เป็นแต่เพียงฮอบบิทตัวเล็กๆ เท่านั้น

“ด้วยวิธีอะไรต่ออะไรเยอะแยะทีเดียว” แกนดัล์ฟตอบ “แต่เฉพาะประตูนี้ทำไมถึงเก็บไว้เป็นความลับได้ เราไม่มีทางรู้ นอกจากจะไปดูเอาเอง เท่าที่บอกไว้ในแผนที่ข้าก็เดาเอาว่าคงมีประตูปิดอยู่บานหนึ่งที่ทำให้ดูเหมือนเป็นด้านข้างของขุนเขาจริงๆ วิธีนี้เป็นวิธีธรรมดาที่พวกคนแคระชอบใช้--ข้าคิดว่าที่ว่ามานี้ถูกแล้วใช่ไหม”

“ใช่ทีเดียว” ธอรินรับ

“นอกจากนั้น” แกนดัล์ฟพูดต่อไป “ข้าลืมบอกไปว่า พร้อมกับแผนที่แผ่นนี้มีกุญแจติดมาด้วยดอกหนึ่ง เป็นกุญแจดอกเล็กๆหน้าตาประหลาด อ้อ อยู่นี่ไง!” เขาว่าพร้อมกับส่งกุญแจดอกหนึ่งมีด้ามยาว ทำด้วยเงินและสลักเสลาไว้ด้วยตัวอักษรตัวเล็กๆ ยิบๆส่งให้ธอริน “เก็บไว้ให้ดี!”

“จะเก็บไว้ให้ดีที่สุด” ธอรินว่า แล้วเขาก็เอามันร้อยเข้ากับสายสร้อยเส้นบางๆ ที่ห้อยรอบคอ และซุกไว้ในเสื้อคลุม “ทีนี้เรื่องก็ดูมีหวังขึ้นละ ข่าวนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก เท่าที่แล้วมาเราไม่รู้แน่ชัดว่าจะต้องทำอะไร เราคิดแต่เพียงว่าจะไปทางตะวันออกอย่างเงียบๆ และระมัดระวังที่สุดเท่าที่จะทำได้ ไปให้ไกลถึงทะเลสาบลองเลค หลังจากนั้นจึงจะเผชิญกับความยากลำบาก--”

“ต้องลำบากก่อนหน้านั้น ถ้าข้าพอจะรู้จักถนนที่ไปทางตะวันออกอยู่บ้าง” แกนดัล์ฟขัดขึ้น

“จากนั้นเราอาจไปตามแม่น้ำรันนิ่ง” ธอรินพูดต่อโดยไม่สนใจที่แกนดัล์ฟว่า “ไปถึงซากปรักหักพังในหุบเขาเดล--เมืองเก่าที่เคยอยู่ที่นั่น ใต้เงาทะมึนของขุนเขาพอดี แต่พวกเราไม่มีใครชอบประตูหน้า แม่น้ำจะไหลทะลุผ่านตรงนี้ไปยังหน้าผาใหญ่ทาง

ด้านใต้ของภูเขา และเจ้ามังกรก็ใช้ทางนี้เป็นทางเข้าออกด้วยเหมือนกัน -- ใช้บ่อย ๆ เสียด้วยสิ นอกจากว่าจะเปลี่ยนความเคยชินแล้วเท่านั้น”

“งั้นก็ไม่ดีน่ะสิ” พ่อมดแกนดัล์ฟว่า “เฉพาะอย่างยิ่งถ้าไม่มีนักรบหรือวีรบุรุษไปด้วย ข้าพยายามจะไปหามาสักคนเหมือนกัน แต่พวกนักรบก็มัวแต่ยุ่งกับการรบในดินแดนไกลโพ้น และแถวนี้ก็ไม่ค่อยมีวีรบุรุษเสียด้วย หรือหาไม่พบเอาเสียเลย ดาบที่มีอยู่แถวนี้ก็ทื่อไปหมดแล้ว ขวานก็ดีแต่เอาไว้ฟันต้นไม้ โล่ก็เอามาทำเป็นเปลหรือไม่ก็เอามาครอบจานอาหาร เพราะฉะนั้นพวกมังกรก็เลยแสนสุขสบายอยู่ที่ดินแดนไกลโพ้น (และกลายเป็นเพียงเรื่องเล่ากันต่อ ๆ มาเท่านั้น) นี่คือเหตุผลที่ว่าทำไมข้าถึงคิดเรื่องจะไป*ขโมย*ขึ้นมา -- โดยเฉพาะเมื่อข้านึกถึงเรื่องประตูด้านข้างออก และนี่ บิลโบ แบ๊กกิ้นส์ หัวขโมยของเราละ หัวขโมยคนที่เราเลือกและแต่งตั้งมาดีแล้ว ขอให้เรามาลงมือวางแผนกันต่อไปเถอะ”

“ดีแล้ว” ธอรินว่า “สมมุติว่าผู้เชี่ยวชาญด้านการลักขโมยจะกรุณาออกความคิดเห็นหรือเสนออะไรให้เราทราบบ้าง”

เขาหันมาทางบิลโบด้วยท่าทางสุภาพ ๆ อย่างเยาะ ๆ

“ก่อนอื่นฉันอยากรู้เรื่องราวมากกว่านี้” บิลโบเอ่ยขึ้น ในใจรู้สึกงุนงงและค่อนข้างประหม่านิดหน่อย แต่ถึงอย่างไรก็เกิดความรู้สึกแบบพวกตระกูลตุ๊ก คือมุมานะจะทำให้ได้ “ฉันหมายถึงว่าที่เกี่ยวกับทองคำและมังกรน่ะ และอะไรเทือกนั้น และของพวกนี้ไปอยู่ที่นั่นได้อย่างไร เป็นของใคร และอะไรที่เกี่ยวข้องกันทั้งหมดนี่”

“ตายจริง!” ธอรินออกอุทาน “นี่เจ้าไม่มีแผนที่สักแผ่นหรอกหรือ และไม่ได้ยินเพลงของเราหรือ แล้วเราไม่ได้พูดเรื่องนี้กันมาเป็นชั่วโมง ๆ แล้วหรอกหรือ”

“ถึงอย่างไรก็ตาม ฉันก็ยังอยากให้มันชัดเจนแจ่มแจ้งออกมา” บิลโบบอกอย่างดื้อ ๆ ทำท่าให้เป็นงานเป็นการ (ท่านี้ปกติเก็บไว้ทำต่อหน้าผู้ที่พยายามจะมายืมเงินเขา) และพยายามทำหน้าตาให้ดูฉลาดหลักแหลม เป็นเรื่องเป็นราว และเหมาะสมกับคำแนะนำตัวที่แกนดัล์ฟว่าไว้ให้มากที่สุด “นอกจากนี้ฉันยังใคร่จะได้ทราบเกี่ยวกับอัตราที่ต้องเสี่ยง ค่าใช้จ่ายนอกจากรายจ่ายส่วนตัว เวลาที่ต้องการ และค่าตอบแทนเป็นต้น” -- ซึ่งทั้งนี้เขาหมายถึงว่า “แล้วฉันจะได้อะไรจากการกระทำนี้ล่ะ และฉันจะรอดชีวิตกลับมาหรือเปล่า”

“อ๋อ เรื่องเป็นอย่างนี้” ธอรินว่า “นานมาแล้ว สมัยปู่ธรอร์ของข้า ครอบครัวของเราถูกขับมาจากดินแดนทางเหนืออันไกลโพ้น และหอบเอาทรัพย์สมบัติและ

เครื่องไม้เครื่องมือหากินทั้งปวงมายังขุนเขาที่อยู่ในแผนที่นี้ เขาแห่งนี้บรรพบุรุษคนหนึ่งของข้า คือ ธราอินเฒ่า เป็นคนมาพบ เมื่อตระกูลข้ามาอยู่ ก็ทำเหมือง ขุดอุโมงค์ ทำห้องโถงและโรงฝึกงานให้ใหญ่โตกว้างขวางขึ้น -- และข้าเชื่อว่าเขาคงพบทองคำมากมายก่ายกอง และเครื่องประดับเพชรนิลจินดาอย่างอื่นๆ อีก อย่างไรก็ตาม พวกนี้ก็ร่ำรวยและมีชื่อเสียงขึ้น แล้วปู่ของข้าก็ได้เป็นกษัตริย์ในเขตใต้ขุนเขานี้อีก พวกคนทั้งหลายต่างก็เคารพนับถือเขา พวกนี้อยู่ทางใต้ และค่อยๆ ขยายแผ่มาทางแม่น้ำรันนิ่งจนถึงหุบเขาที่อยู่ใต้เงาขุนเขาใหญ่ มาสร้างเมืองเดลอันน่ารื่นรมย์ขึ้นที่นั่นในสมัยนั้น บรรดากษัตริย์มักส่งคนออกมาตามพวกช่างของเรา และให้รางวัลอย่างงามแม้แต่กับช่างที่ฝีมือแย่ที่สุด พวกที่เป็นพ่อก็มักอ้อนวอนขอให้เรารับลูกเข้ามาฝึกงานด้วย ให้เงินเราอย่างงาม เฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเวลาเอาอาหารมาให้ ซึ่งเราไม่เคยไปหาอาหารหรือปลูกพืชพรรณธัญญาหารกินกันเองเลย สมัยโน้นเป็นสมัยที่พวกเราสุขสบายอย่างที่สุด แม้แต่คนที่จนที่สุดในหมู่พวกเราก็มีเงินใช้และให้คนอื่นยืม และมีเวลาพอจะทำอะไรสวยๆ งามๆ เพียงเพราะพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น ไม่ต้องไปพูดถึงบรรดาของเล่นที่วิเศษสุดและทำอะไรแปลกๆ พิสดาร ซึ่งสมัยนี้หาไม่พบอีกแล้ว ดังนั้นในห้องโถงบ้านของปู่ข้าจึงเต็มไปด้วยอาวุธและเครื่องเพชรพลอย ของแกะสลัก และถ้วยชามต่างๆ ตลาดขายของเล่นย่านเดลจึงเป็นที่น่าเที่ยวน่าทึ่งอย่างยิ่งของดินแดนเหนือ

"ไม่ต้องสงสัย เมื่อเป็นดังนี้ ก็เป็นเหตุให้เจ้ามังกรมุ่งมารังควานเรา เจ้ามังกรมาขโมยทองคำเอาเพชรพลอยไปจากมนุษย์ จากเอลฟ์ จากคนแคระ แล้วแต่ว่าจะไปเจอเข้าที่ไหน และคอยเฝ้าของที่ไปปล้นเขามาอย่างหวงแหนตลอดชีวิต (ซึ่งอันที่จริงก็คือชั่วนิรันดร์นั่นเอง นอกเสียจากว่ามันจะถูกฆ่าตาย) และไม่เคยได้ความสนุกสนานรื่นรมย์จากของพวกนี้เลย อันที่จริงพวกมังกรแทบไม่รู้จักว่าของดีกับของเลวต่างกันอย่างไร แม้จะพอรู้ราคาค่างวดในท้องตลาดอยู่บ้าง มันทำอะไรเองก็ไม่เป็น แม้แต่จะซ่อมอาวุธเล็กๆ น้อยๆ ก็ไม่ได้ ในสมัยนั้นมีมังกรเป็นจำนวนมากอาศัยอยู่ในดินแดนทางเหนือ และบางทีทองคำตามแถบนั้นอาจหายาก พวกคนแคระต่างหนีลงมาทางใต้ หรือไม่ก็ถูกฆ่าตายไปหมด และสิ่งต่างๆ ที่มังกรทำลายก็ยิ่งเลวร้ายลงไปอีก ในจำนวนนี้มีเจ้าหนอนร้ายจอมโลภเรือนร่างแข็งแกร่งบึกบึนอยู่ตัวหนึ่งชื่อเจ้าสม็อก วันหนึ่งมันบินขึ้นไปในอากาศและร่อนลงมาในดินแดนทางใต้ สิ่งแรกที่เราได้ยินก็คือเสียงคล้ายพายุใหญ่พัดมาจากทางเหนือ ต้นสนที่อยู่บนยอดเขาเสียดสีกันดังลั่นอยู่ในกระแสพายุ คนแคระบางคนที่บังเอิญอยู่นอกบ้าน (ข้าก็เป็นคนหนึ่งด้วย -- สมัยนั้นข้าเป็นเด็กหนุ่มชอบผจญภัย

ไปโน่นมานี่ และในวันนั้นเจ้าการชอบท่องเที่ยวนี้ก็ช่วยชีวิตไว้) -- ก็เห็นเจ้ามังกรตัวนี้ร่อนลงที่ขุนเขาของเรา พ่นควันคลุ้ง แล้วมันก็เคลื่อนตัวลงมาตามทางลาด และเมื่อมาถึงป่าไม้ ป่าทั้งป่าก็มอดไหม้เป็นจุณ ถึงตอนนั้นระฆังบอกเหตุร้ายก็ดังไปทั่วทั้งเมืองเดล และบรรดานักรบต่างก็ติดอาวุธ บรรดาคนแคระพากันวิ่งออกมานอกประตูใหญ่ แต่แล้วเจ้ามังกรก็รออยู่ข้างหน้านั่นเอง ไม่มีใครหนีรอดออกไปได้ทางนั้น แม่น้ำไหลเชี่ยวออกมาเป็นควันคลุ้ง มีหมอกลอยมาปกคลุมขุนเขาไว้ และเจ้ามังกรก็ลอยมาพร้อมหมอกนั่น กระโจนเข้าใส่บรรดานักรบและฆ่าพวกนั้นตายเสียเกือบหมด -- นี่เป็นเรื่องธรรมดาสามัญที่สมัยก่อนมีเกิดขึ้นเสมอ ๆ แล้วมันก็คลานกลับเข้าไปทางประตูหน้า บุกเข้าไปตามห้องโถง หลืบถ้ำ อุโมงค์ ห้องเก็บของไม่ว่าห้องเล็กห้องน้อย และตามทางเดินทั้งหมด ไม่มีคนแคระคนใดเหลือรอดชีวิตออกมาได้เลย แล้วมันก็ฮุบเอาทรัพย์สมบัติของคนแคระมาเป็นของมันเอง มันอาจเอาสมบัติพวกนั้นมากองสุม ๆ กันข้างในแล้วทำเป็นเตียงนอนก็ได้ เพราะนั่นเป็นวิธีที่พวกมังกรชอบทำกัน ต่อมามันก็มักคลานออกมาทางประตูใหญ่ มุ่งมาทางหุบเขาแล้วคาบเอาผู้คนไปกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงสาว ๆ จนกระทั่งหุบเขาเดลทั้งหุบเขาพังทลาย ผู้คนต่างก็ล้มตายหรือหนีหายไป เดี๋ยวนี้แถบนั้นมีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ข้าไม่รู้แน่ แต่ข้าไม่คิดว่าจะมีใครหาญเข้าไปอยู่ใกล้ขุนเขาเลยไปจากตรงปลายสุดของทะเลสาบลองเลคนั่นหรอก

"พวกเราสองสามคนที่อยู่ข้างนอกในตอนนั้นก็ได้แต่นั่งลงร้องไห้ และด่าทอสาปแช่งไอ้เจ้าสม็อกตัวนี้ และตรงนั้นเอง โดยที่ไม่ได้คาดฝันเลย พ่อกับปู่ของข้าซึ่งต่างมีเคราแหลมยาวก็มาร่วมวงกับเรา สองคนท่าทางเคร่งขรึมและพูดอะไรไม่กี่คำ เมื่อข้าถามว่าหนีมาได้อย่างไร สองคนนั้นก็บอกให้ข้าเงียบ ๆ และว่าสักวันหนึ่งเมื่อถึงเวลาอันสมควร ข้าจะรู้เอง หลังจากนั้นเราก็ออกจากที่นั่น เราต้องหากินเลี้ยงตัวเองอย่างดีที่สุดที่จะทำได้ในดินแดนทุกแห่ง บางทีก็ตกต่ำถึงกับต้องไปทำงานเป็นช่างตีเหล็กหรือกรรมกรขุดถ่านหิน แต่เราไม่เคยลืมสมบัติของเราที่ถูกขโมยไป และถึงแม้ในปัจจุบันนี้ซึ่งเราก็พอมีเก็บไว้บ้างและไม่ได้ยากจนเกินไปนัก" -- พอพูดถึงตอนนี้ ธอรินก็เอามือลูบสายสร้อยทองคำที่คอ -- "เราก็ยังอยากได้มันคืนมา และนำคำสาปแช่งของเราไปให้ไอ้เจ้าสม็อก -- ถ้าทำได้

"ข้าสงสัยอยู่บ่อย ๆ ว่าทำไมพ่อกับปู่ข้าถึงหนีมาได้ เดี๋ยวนี้ข้ารู้แล้วว่าต้องมีประตูลับอยู่ข้าง ๆ ซึ่งสองคนนี้เท่านั้นที่รู้ แต่ก็เห็นชัดแล้วว่าทั้งสองได้ทำแผนที่ไว้ ข้าอยากรู้ว่าท่านแกนดัล์ฟไปได้มันมาอย่างไร และทำไมมันถึงไม่ตกทอดมาถึงข้าผู้เป็นทายาทที่

ชอบธรรม”

“ข้าไม่ได้‘ไปได้มันมา’อย่างที่เจ้าว่าหรอก มีคนเอามาให้ข้า” พ่อมดตอบ “ธรอร์ ปู่ของเจ้าถูกฆ่าตาย เจ้าจำได้ไหม ที่เหมืองมอเรียโดยเจ้าออร์คอาซ็อกน่ะ”

“ขอให้มันฉิบหาย จำได้สิ” ธอรินว่า

“และธราอินพ่อเจ้าก็จากไปตั้งแต่วันที่ยี่สิบเอ็ดเดือนเมษายน ครบร้อยปีพอดีเมื่อวันพฤหัสบดีที่แล้ว และนับแต่นั้นมาเจ้าก็ไม่เคยได้เห็นเขาอีก--”

“จริง จริง” ธอรินว่า

“พ่อเจ้ามอบสิ่งเหล่านี้ให้ข้าเพื่อนำมาให้เจ้าอีกทีหนึ่ง และถ้าข้าเลือกเวลาและวิธีที่จะมอบให้เจ้าได้ละก็ คงจะดีกว่านี้ เจ้าจะมาตำหนิข้านักไม่ได้นะ ขอให้คิดดูถึงความยากลำบากกว่าจะตามตัวเจ้าพบ พ่อเจ้าจำชื่อตัวเองก็ไม่ได้เมื่อตอนที่เอาแผนที่นี้มาให้ข้าแล้วก็ไม่เคยเอ่ยถึงชื่อเจ้าเลย เพราะฉะนั้นข้าเองเสียอีกที่ควรได้รับคำขอบใจและยกย่องชมเชย! เอ้า นี่ไง” แล้วแกนดัล์ฟก็ส่งแผนที่ให้ธอริน

“ข้าไม่เข้าใจเลย” ธอรินพูด และบิลโบก็รู้สึกว่าเขาเองก็อยากพูดอย่างนั้นเหมือนกัน คำอธิบายนั้นไม่ให้ความกระจ่างแจ้งแต่อย่างใด

“ปู่ของเจ้า” พ่อมดเล่าช้าๆและเป็นงานเป็นการ “มอบแผนที่ให้ลูกชายก่อนจะไปที่เหมืองมอเรีย หลังจากปู่เจ้าถูกฆ่าตายแล้ว พ่อเจ้าก็เอาแผนที่นั้นติดตัวไปด้วยเพื่อไปแสวงหาโชคลาภ และเขาก็ต้องเผชิญกับการผจญภัยที่ไม่น่ารื่นรมย์มากมาย แต่ก็ไม่มีโอกาสเข้าไปใกล้ขุนเขานั่นเลย เขาไปถึงแถวนั้นได้อย่างไรข้าไม่รู้ แต่ข้าไปพบเขาตอนเขาไปเป็นนักโทษที่คุกของเนโครมันเซอร์แล้ว”

“แล้วท่านเองเข้าไปทำอะไรอยู่แถวนั้นล่ะ” ธอรินถามเนื้อตัวสั่น และบรรดาคนแคระต่างก็ตัวสั่นด้วยความกลัว

“ไม่ใช่เรื่องของเจ้า ข้าก็ไปหาอะไรต่ออะไรเล่นอย่างเคยนั่นแหละ และเป็นเรื่องที่มีอันตรายเหมือนกัน ข้าเอง แกนดัล์ฟ ก็หนีรอดมาแทบไม่ได้ ข้าพยายามช่วยพ่อเจ้าแต่ช้าไปเสียแล้ว เขาหมดปัญญา ความคิดเอาแต่ล่องลอยไป ลืมอะไรหมดทุกอย่างนอกจากแผนที่กับกุญแจนี่เท่านั้น”

“เราแก้แค้นพวกออร์คที่มอเรียมาแล้ว” ธอรินบอก “เราต้องหันมาคิดถึงเจ้าเนโครมันเซอร์นี่บ้าง”

“อย่าบ้าไปหน่อยเลย! เจ้านั่นมันเป็นศัตรูที่ยิ่งใหญ่เหนือกำลังอำนาจพวกคนแคระทั้งหมดรวมกันเสียอีก ถึงจะไปรวบรวมกันมาได้จากทั้งสี่มุมโลกก็ตาม สิ่งเดียวเท่านั้น

ที่พ่อเจ้าอยากให้เจ้าทำก็คือ อ่านแผนที่ให้ถูกแล้วก็เอากุญแจนี่ไปใช้ แค่เจ้ามังกรกับขุนเขานี่ก็เป็นเรื่องใหญ่โตพอใช้สำหรับเจ้าอยู่แล้ว!”

“ฟังนะ! ฟังนะ!” บิลโบเอ่ยออกมาดังๆ

“ฟังอะไรกัน” ทุกคนถามขึ้นมาพร้อมกัน และบิลโบก็ประหม่าไปหมดเมื่อตอบว่า “ก็ฟังที่ฉันจะพูดต่อไปนี้ไง!”

“อะไรล่ะ” พวกนั้นถาม

“คือว่า ฉันอยากจะบอกว่า พวกท่านควรไปทางตะวันออกแล้วดูลาดเลาเสียก่อน ถึงยังไงก็มีประตูข้างอยู่แล้ว และเจ้ามังกรนั่นก็คงต้องนอนหลับบ้างหรอกฉันว่า ถ้าท่านไปนั่งอยู่ที่บันไดหน้าประตูบ้านนานพอควร ฉันว่าก็คงพอคิดอะไรออกบ้าง และนี่ท่านรู้ไหม เราพูดกันมานานแล้วนะสำหรับคืนนี้ ถ้าท่านพอจะเข้าใจว่าฉันหมายถึงอะไร แล้วเรื่องนอน เรื่องตื่นแต่เช้า อะไรนั่นล่ะ ฉันจะหาอาหารเช้าให้พวกท่านรับประทานก่อนจะไปกัน”

“ก่อน*เรา*จะไปกัน ข้าว่าเจ้าคงหมายความอย่างนี้กระมัง” ธอรินพูด “ก็เจ้าไม่ใช่หรือที่จะเป็นขโมย แล้วไอ้การนั่งอยู่ที่กระไดบ้านน่ะ ไม่ใช่งานของเจ้าหรอกหรือ ไม่ต้องพูดถึงเรื่องเข้าประตูไปข้างในหรอกนะ แต่ข้าเห็นด้วยเรื่องนอนกับเรื่องกินอาหารเช้า ข้าชอบกินไข่หกฟองกับแฮมก่อนจะออกเดินทาง ทอดกับน้ำมันนะ อย่าทอดกับน้ำ แล้วอย่าทำไข่แดงแตกเสียล่ะ”

หลังจากทุกคนสั่งอาหารเช้าของตัวโดยไม่ได้แม้แต่จะเอ่ยคำว่าได้โปรด (ซึ่งไม่ถูกใจบิลโบเป็นอย่างยิ่ง) เรียบร้อยแล้ว ทุกคนต่างก็ลุกขึ้น ฮอบบิทจำต้องไปหาที่นอนให้ทุกคน มีห้องว่างกี่ห้องก็เอาพวกนี้ไปไว้เต็มไปหมด เอาเก้าอี้บ้างโซฟาบ้างมาทำเป็นเตียง กว่าจะจัดให้เสร็จเรียบร้อยและกลับไปนอนยังเตียงเล็กๆของตนเอง เขาก็เหนื่อยแทบขาดใจและรู้สึกไม่สู้สบายใจนัก เรื่องหนึ่งที่เขาตั้งใจมั่นก็คือ พรุ่งนี้เช้าจะไม่ยอมตื่นแต่เช้ามาทำอาหารให้พวกนี้กิน เลือดของตระกูลตุ๊กในตัวเขาเริ่มจางลง ตกมาตอนนี้เขาชักไม่แน่ใจแล้วว่าจะออกเดินทางไปในวันรุ่งขึ้น

ขณะนอนอยู่บนเตียงก็ได้ยินเสียงธอรินฮัมเพลงอยู่ในห้องนอนที่ดีที่สุดที่อยู่ติดกับเขาว่า

ไกลโพ้นเหนือภูเขาเย็นยะเยือกที่มีหมอกคลุมนั้นออกไป
ยังที่คุมขังอันแสนลึกและถ้ำเก่าแก่

เราต้องไปให้พ้นก่อนตะวันขึ้น
เพื่อค้นหาทองคำอันถูกลืมไว้นานแล้วของเรา

บิลโบหลับไปโดยมีเสียงเพลงบทนั้นก้องอยู่ในหู และมันก็ทำให้เขาฝันไม่เป็นปกติสุข เมื่อเขาตื่นขึ้นก็เลยเวลาเช้าตรู่ไปแล้ว